

ven de veritat, lluiten per aconseguir la felicitat. Pel poc que sé de la vida del gran Thomas Stearns Eliot, un dels grans poetes contemporanis, crític d'una intel·ligència difícil de superar, selecte mandarí de tot un període literari, la pel·lícula s'aproxima força bé a la realitat dels fets. Queda clar, al final, que Eliot li va fer una gran putada, a la seva dona. ¿Era l'obstacle que tenia per tirar endavant la seva obra?

Em pareix un bon exercici higiènic d'allò més recomanable, això de, de tant en tant, repensar els aspectes diguem-ne més foscs de la vida i l'obra dels grans homes. Denota per mi, un signe de maduresa cultural que, per desgràcia, aquí no tenim.

Dintre el to dramàtic dominant, hi ha també moments realment divertits, com són ara la presència d'un Bertrand Russell, mig enamorat de Vivian, que es demostra un expert ballarí consumat, o a les seqüències en què se satiritza el refinament del grup de Bloomsbury. El director suggereix algunes pistes malicioses; la intel·ligència de Vivian, que Eliot no veu amb gaire bons ulls i la participació en la redacció de la seva obra, la relació sexual.

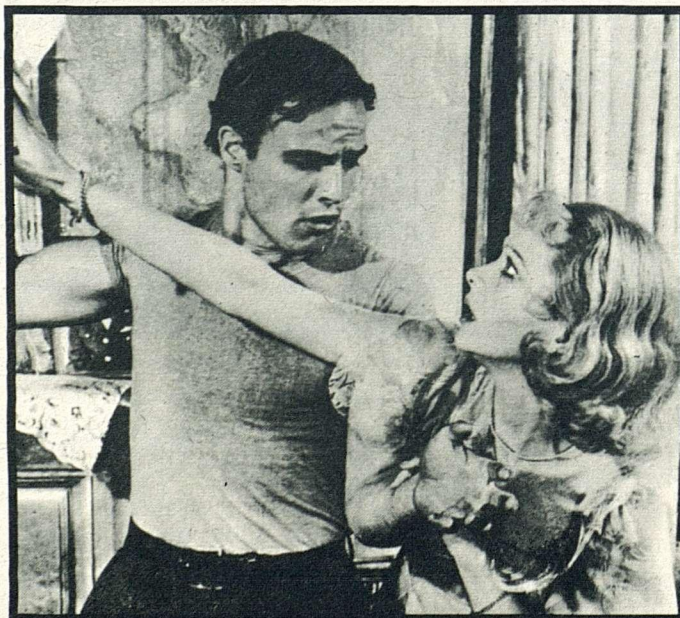
Willem Dafoe, fa el que pot, va sent més convincent a mesura que avança la pel·lícula; és superat en tot moment per Miranda Richardson. Vivian Eliot és per mi la gran protagonista de la pel·lícula. Una dona interessant que va tenir la mala sort d'enamorar-se d'un escriptor.

Les relacions entre l'obra i la vida de l'artista és un tema vigent sempre seguit. Tant que arriba a ser avorrit. N'hi ha de tot color. Destruïts per l'alcohol i les drogues; traïts per les ideologies polítiques. Eliot va dur la creu de la seva dona. Res, però, podrà embrutar la grandesa de la seva poesia.

VESCOMTE DE ROBINES

MITOMANIES

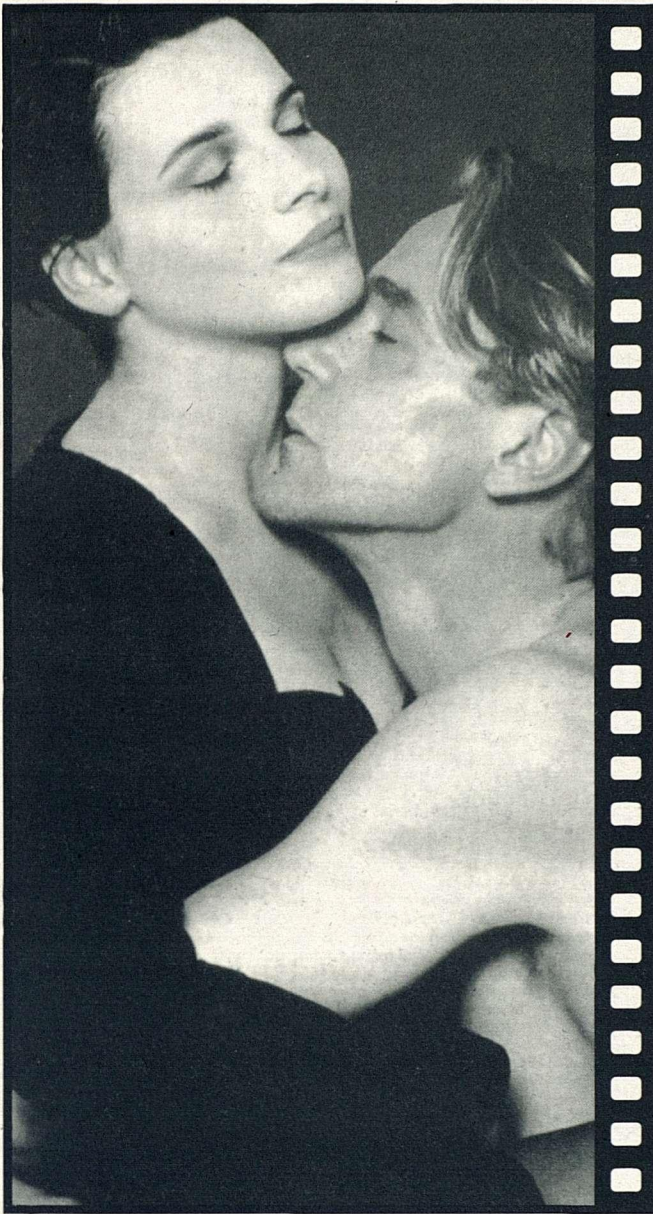
Tothom estarà d'acord, esper, que un dels millors colls que s'han passejat per les pantalles és el d'Audrey Hepburn. Si recordam *Desdejuní a can Tiffany* o *Dos a la carretera* —ja sabeu: aquella pel·lícula que va cap enrera—, estic convençut que les objeccions seran mínimes. Ara n'he descobert un altre. No és que jo sigui molt aficionat a imaginar-me fetitxes, però no hi ha dubte que el cine és fonamentalment imatge; per tant, les emocions ens entren pels ulls. Conservam dins la memòria, tancats sota set panys perquè ningú s'atrevesqui a robar-nos-els, fragments de pel·lícules o els rostres de determinats actors i actrius. I la raó no hi té gaire cosa a pelar en aquestes circumstàncies. Jo, per exemple, en els millors moments, pens en l'Ava Gardner que, amb ulleres negres, banyador negre estil anys 50 i cabells més negres que mai, es llevava la tovallola davant dels ulls àvids dels homes que viatjaven en la coberta del iot de *La comtessa descalça*. A alguns els agrada el Marlon Brando d'*Un tramvia anomenat desig* per la samarreta suada i estripada, però jo em quedaria millor amb el tors que llueix William Holden a *Pic-nic*, per no parlar del ball que es munta a l'embarcador amb Kim Novak, una de les seqüències més eròtiques que record en una pel·lícula ja bastant tòrrida. Quan se'm va morir Romy Schneider, vaig pensar —potser en un excés

MARLON BRANDO A *UN TRANVIA LLAMADO DESEO*:
REALMENT FAN GANES DE TASTAR-LO

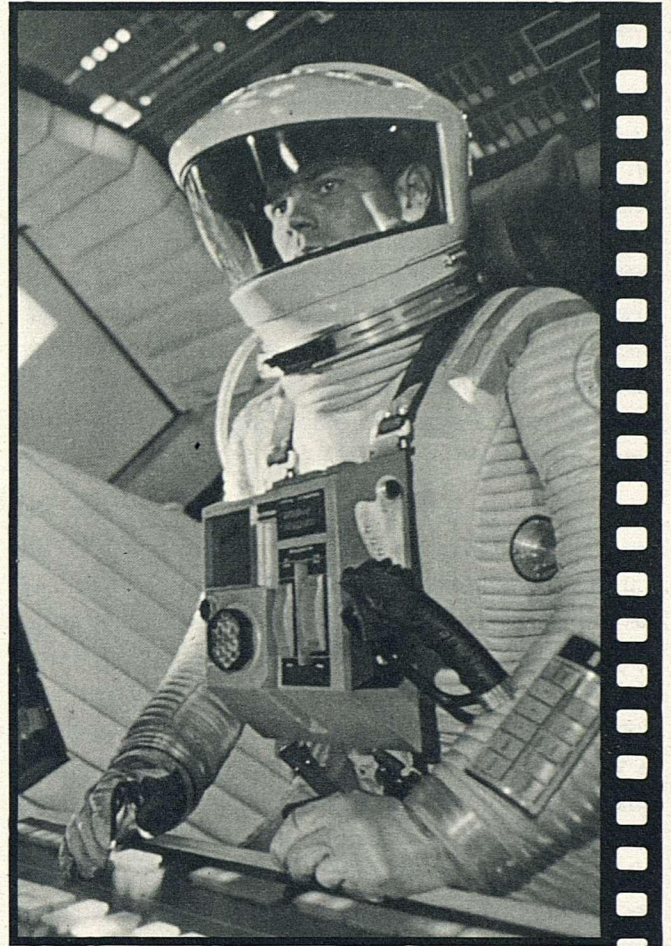
AUDREY HEPBURN A *DESAYUNO CON DIAMANTES*:
IMAGINAU-VOS EL COLL QUE EL MOIX ESTÀ MIRANT

JULIETTE BINOCHÉ I JEREMY IRONS A *HERIDA*:
SI MIRAU A L'ALTRE COSTAT, HI TROBAREU LA PIGA

de joventut— que el cine deixaria de tenir interès. Desemparat, durant molts d'anys he recordat la seua mirada verda i immensament trista o, segons el dia, la seua esquena ondulada com una platja a *L'important c'est d'aimer* d'Andrzej Zulawski, aquell polonès turmentat (perdó: em sembla que he escrit un pleonasme) que sempre feia pel·lícules desmesurades, irregulars i misteriosament belles. El món i el cine, però, han seguit, i com que el cine és més perfecte que no la vida, els actors i les actrius només es moren en el costat imperfecte de la realitat. I en vénen d'altres. I els substitueixen. Fa un parell d'anys que vaig darrera d'una piga. La propietària n'és Juliette Binoche i la primera vegada que se la vaig veure va ser a *Herida*. La té just aquí, al costat esquerre d'un coll també magnífic. Té la mida exacta i es troba en el lloc oportú. Fixau-vos-hi bé. És una de les pigues més ben col·locades de la història del cinema.

MANEL-CLAUDI SANTOS

FOTOGRAMA DE 2001

LITERATURA I CINE COM A EXPERIÈNCIA

Alguns dels veïns d'aquesta ciutat, tot i que no molts, van al cine. Alguns veïns d'aquesta ciutat que van al cine, a més a més, en ocasions llegeixen novel·les. El fet que en un cas i en l'altre ens trobem davant grups molts petits dins del col·lectiu —menor encara el segon, per motius obvis— no impedeix que uns pocs dels ciutadans, duits per algun motiu probablement inconfessable, siguin espectadors i lectors amb una certa regularitat.

Com una gran part de la indústria del cine està encaparrada a triar *best-sellers* de la literatura —an-